

Game of Thrones fortæller om de grå menneskers kamp mod døden

Den populære fantasy-serie kan virke nærmest nihilistisk i sine karakterers amoralske færden gennem den barske middelalder, men Game of Thrones er også en fortælling om skæbnelod og sammenhold mod menneskets største og sidste fjende.

Af Mikkel Medom, studerende ved Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

Kampen mellem det gode og det onde er hjørnesteinen i enhver fortælling, særligt i eventyreren, hvor lyset og mørket som oftest er hinandens diametrale modsætninger. De to mest populære eventyrfortællinger Heksen, Løven og garderobeskabet og Ringenes Herre er begge bygget på dikotomier, hvor det gode ikke rummer det onde, og det onde ikke rummer det gode, men hvor lyset og mørket er delt direkte på midten af en uoverskridelig moralsk skillelinje.

Anderledes forholder det sig med Tv-serien Game of Thrones, der er en vellykket adaption af George R.R. Martins bogserie A Song of Ice and Fire. Hvor Narnia og Midgårds befolkning er delt op i sort og hvid, er kongeriget Westeros fra Game of Thrones snarere en grå masse, hvor de fleste karakterer befinder sig i spændingsfeltet mellem horn og vinger. Der bliver begået politiske underløb, voldtægter, hekseafbrændninger og fadermord, men hele tiden formår serien at lade seeren sympatisere med politikeren, overgrebsmanden, afbrænderen og den forpinte søn.

Game of Thrones store styrke er nemlig at tegne karaktererne, ikke som fastlåste figurer, men som mennesker, der kan flytte sig fra deres korrupte udgangsposition mod noget større og bedre.

Godt og ondt på begge sider

Ringenes Herre og Narnia er begge historier, der er skrevet henholdsvis under og i efterdønningerne af anden verdenskrig, og historierne afspejler en samtid, hvor man havde en krystalklar ondskab at opponere mod.

På samme måde afspejler Game of Thrones en samtid, hvor den definitive modstander tilsyneladende er forsvundet, og det politiske landskab er blevet langt mere broget. Som den stoiske krigsveteran og kongelige rådgiver Jorah Mormont fortæller sin krigsglade dronning:

»Det er fristende at se dine fjender som onde. Men der er godhed og ondskab på begge sider af enhver krig, der nogensinde er blevet udkæmpet«.

Men selvom den definitive ondskab ikke er tilstedeværende i størstedelen af serien, lurder den latent bag den tårnhøje ismur, der grænser mod den nordligste del af kontinentet Westeros, og i de sidste sæsoner er ondskabens tilstedeværelse blevet intensiveret. 'De hvide vandrere', der før var anset som sagnvæsener, udgør nu en reel trussel for alle menneskers overlevelse. Om du tilhører Lannister-klanen, Baratheon-klanen, er tyv eller konge, helt eller forbryder, truer den hvide bølge med at udslette ethvert spor af liv i en evig vinter.

Døden diskriminerer ikke

Ligheden mellem De hvide vandrere og den globale opvarmning er til at få øje på og er en analogi, som forfatteren til originalmaterialet George R.R. Martin også har vedstået. Ligesom De hvide vandrere diskriminerer den globale opvarmning heller ikke mellem, hvem den udsletter. Det er en hel anden form for ondskab, der ikke kan tales til ro eller forhandles med. Den bærer ikke et flag eller kæmper for en ideologi. Den er faktisk ikke engang ond. Den er et vilkår.

Den reneste figur, vi møder i Game of Thrones, er den heltmodige Jon Snow, der starter som en bastard, stationeret i den bidende kulde på ismuren, hvor han bliver sat i et broderskab, der har svoret at beskytte kongeriget mod alt nord for det kolde fæstningsværk. Men det går snart op for Jon Snow, at fjenden ikke er de vilde nomade-mennesker, som er bosat nordpå, hvilket ellers har været broderskabets overbevisning i årtusinde. Jon Snow kæmper således både med at overbevise sine medbrødre og resten af kongeriget om De hvide vandreres eksistens, men også med at få menneskeheden til at indse, at vi alle vil dø, hvis ikke vi står sammen med vores forhenværende fjender.

»Der findes kun én kamp«

... Fortæller vor helt. Men der bliver kæmpet flere tusinde i Game of Thrones-universet, hvilket efterhånden skubber seeren frem mod erkendelsen af, at de interne stridigheder mellem fraktionerne i Westeros bliver tiltagende ligegyldige i takt med, at De hvide vandrere og den totale ødelæggelse nærmer sig. Som Jon Snows rådgiver Davos Seaworth siger:

»Hvis ikke vi forkaster vor fjendtlighed og står sammen, vil vi dø, og så er det ligegyldigt, hvilket skelet, der sidder på tronen«.

Selvsamme analogi kan man drage over den virkelige verdens militære og politiske konflikter, der alle blegner i lyset af klimaforandringernes dødsdom, som vil falde, såfremt vi ikke formår at stå sammen og kæmpe imod.

Game of Thrones er således i sin insisteren på nuance også en fællesskabsfortælling om, at mennesket grundlæggende er ens, fordi vi alle deler dødens skæbnelod. Det er dette slægtsbånd, der sammenbinder bonden, kongen, morderen, frelseren og alle dem midt imellem, og som gør Game of Thrones til mere end den klassiske kamp mellem lyset og mørket, fordi fortællingen postulerer, at vi alle står halvvejs hengemt i den skygge, som døden kaster.